

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joi și Sâmbăta.

ABONAMENTUL.

Pentru Sibiu pe an 14 C., 6 luni 7 C., 3 luni 3 C. 50 fl.
Pentru morarhie pe an 16 C., 6 luni 8 C., 3 luni 4 C.
Pentru străinatate pe an 24 C., 6 luni 12 C., 3 luni 6 C.

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației tipografiei arhidiecezane, Sibiu, str. măcelarilor 45;

Correspondențele

să se adreseze Redacției „Telegrafului Român”, strada măcelarilor nr. 45.
Epistole nefrancate se refuză. Articoli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE.

Pentru odată 14 fl., — de douăori 24 fl., — de trei ori 30 fl.,
rândul cu litere garmond.

O Elveție orientală.

III.

Bătrânul politician maghiar, *Mocsáry Lajos*, își exprimă părerea de bine în articolul din „*Egyetértés*” despre care am făcut pomenire într'un număr mai recent, pentru faptul, că deputatul naționalist Dr. *Polit* își explică acum cuvintele cu cari la 1874 a voit se „intimideze” maghiarimea, și spune acum, că nu așa a înțeles el lucrurile cum ele de fapt sunt în Elveția, pentru că nici nu putea să le înțeleagă așa, după dezvoltarea istorică face cu nepuțință, ca Ungaria se devină o Elveție adevărată. Nu e chestie de drept public, ori de limbă, chestia de naționalitate, ci e chestie de administrație. Se rămân heghemonia maghiară, se fie limba oficioasă a autorităților centrale cea maghiară, dar la periferie, în comitate, să se dea teren limbei naționalităților.

Așa a scris deputatul naționalist Dr. *Polit* în „*Pester Lloyd*”, răspunzând deputatului sas Dr. *Schuller*, și domnului *Mocsáry* îi place, că se face aceasta explicare de cuvinte, fie și acum, atât de târziu, pentru că „mai bine târziu decât nici odată”.

E însă o mică greșală la mijloc, pentru că explicarea aceasta nu se face acum întâiași dată. Am văzut, că a făcut-o imediat în dietă deputatul naționalist *Vincențiu Babeș*, dar a tăcut-o în dietă și însuși *Polit*, în ședința din 16 Septembrie 1875, când la discuția asupra bugetului, în firul unei vorbiri mai lungi, a spus în chestia națională următoarele:

„...Acea ce voi spune acum, e convingerea mea științifică, în măsura, în care matematicianul afirmă, că doi cu doi sunt patru. Statul e sinteza teritoriului și a poporului. Poporul totdeauna formează stat, te-

ritoriul niciodată. Dar poporul există numai ca naționalitate; deci elementul alcătuitor de stat reșede în naționalitate. Dar nu pentru fiecare naționalitate sunt date condițiunile alcătuirii de stat, și acolo, unde lipsesc aceste condițiuni, se unesc mai multe naționalități și formează statul. Înșă în naționalitate rămâne totdeauna elementul alcătuitor de stat. Acesta nu poate fi nimicit, ci trebuie să fie satisfăcut și mulțămît. Dar nu poate fi satisfăcut astfel, că i-se dau atribuții de stat, pentru că prin aceasta să nimicește numai aceeae s'a creat. Deci în altă direcție are se fie satisfăcută naționalitatea, și aceasta se poate face numai în stat și din partea statului, se poate face numai în administrație.

Chestia de naționalitate în Ungaria nu e chestie de drept public, nici chestie de limbă, ci e chestie curat administrativă. Dacă Dvoastră voiți se rezolvă chestia de naționalități, ca chestie de limbă, prin aceasta nu ne mulțămîți, nici pe noi, dar nici pe Dvoastră. De aceea, legea de naționalități, ori trebuie stearsă de tot, ori trebuie făcută alta în locul ei. (Aprobări generale.) Da, ori stearsă de tot (Voci: Așadară o vom șterge!) ori făcută alta în locul ei. (Voci: Nu ne veți fi mulțămitori pentru ea!) Din punctul de vedere însă al administrației.

Administrație! Un cuvânt mare. Știința administrativă e o știință nouă, știința modernă. De când există state, a fost totdeauna administrație, dar știința administrației nu e veche, poate de 30—40 de ani dacă există. De când administrația e știință, am aflat că în fiecare stat există sistem istoric administrațional. Ungaria încă are un astfel de sistem istoric; dar nu e nici cel din Anglia (county), nici cel din Elveția (canton), ci se apropie și de unul și

de altul, e sistemul comitatelor. Nu aceea e întrebarea, domnilor, că e permis să se înainteze rugare la judecătoria cercuală în limba sârbă, slovacă, română, ori sâsască, ci chestia e, că pe basa autonomiei, comunele, orașele și comitatele se poartă tipul singuraticelor naționalități, așa, ca fiecare cetățean ungar: Sârbul, Slovaca, Românul, Sasul, să se simțască acasă și să nu fie strein în propria sa patrie. Nici prin gând nu mi trece sistemul de cantoane, ori asemănarea lui cu sistemul comitatelor din Ungaria. După noua reformă din Elveția, suveranitatea cantoanelor nu mai e de altcum într' toate atribut de stat, ci mai mult atribut de autonomie. Eu vă spun atâta, că acolo unde cetățeanul se simte acasă, nu are nici o dorință în afară. Italianul din Elveția doarește tot binele Italianului din regat, dar nu se doarește la el. Francezul din cantonul Genevei nu a invidiat niciodată mărirea Franceiei. Nu zic prin aceasta, că în Ungaria se fie cantoane, ci am voit numai se spun, că ar fi un punct arhimedic, dela care pornind, s'ar putea rezolva cu dreptate chestia de naționalități, pe basa dreptului public ungar”.

Va se zică, încă în 1875 și-a explicat deputatul naționalist Dr. *Polit* cuvintele referitoare la Elveția orientală, și a declarat, că nici prin gând nu-i trece sistemul de cantoane, ci punctul arhimedic pentru rezolvarea după dreptate a chestiei de naționalitate îl găsește el altundeva, în arondarea dreaptă a comitatelor, așa, ca naționalitățile să-și poată folosi limba în plină libertate pe terenul administrativ. Ei bine, e aceasta o crimă, e o primejdie atât de mare pentru integritatea și unitatea statului ungar, încât domnul deputat sas Dr. *Schuller* trebuie se accen-

tueze în mod deosebit, că dânsul și consoții sei din parlamentul ungar nu pot se sprijinească astfel de tendințe „păcătoase” și „nepatriotice”? Dacă esprimarea dorinței, ca comitatele se fie arondate după naționalități, constituie o primejdie de care Dr. *Schuller* se ferește ca de foc, deoarece e contrară sentimentelor sale patriotice și de dreptate, atunci trebuie să constatăm, că primejdia aceasta de care vrea se aperi Dr. *Schuller* statul ungar există deja, tocmai la Sași, cari au orașe și comitate, în cari limba de comunicare în jos e limba lor, limba germană! Dacă e deci în contra statului, ca și Românii, Slovaci și Sârbi să-și aibă comitatele lor, în cari limba lor se fie limbă de comunicare cu poporul de rând, atunci cu atât mai vartos e în contra statului administrația germană în orașele și comitatele săsești, și în consecvență Sașii ar trebui se renunțe la ea și se introducă pretutindenea limba de stat, limba maghiară, ca limbă oficioasă. Noi însă credem, că precum limba germană nu formează nici o primejdie pentru statul ungar, când e folosită ca limbă oficioasă, în jos, în comitatele și orașele săsești, tot așa nu ar forma primejdie nici limba română, slovacă ori sârbească pentru unitatea și integritatea statului ungar, dacă ar fi introdusă ca limbă oficioasă în comitatele locuite de naționalitățile cari vorbesc aceste limbi; și noi așa știm, că au fost chiar și dintre Unguri oameni mari, ca *Irányi Daniel* de es. cari nu au aflat în arondarea după naționalități a comitatelor primejdia pe care o află acum dl Dr. *Schuller*, ci chiar au cerut-o, pentru că prin aceasta să se facă dreptate naționalităților și ele să fie mulțămite.

FOIȘOARĂ.

Indrumări politice...

(Urmare.)

Tot ce se întâmplă în univers se întâmplă conform legilor naturii. Prin urmare, organizarea oamenilor în state, diferențierea lor în stăpâni și stăpâniți, e o lege naturală. După cum tot o lege naturală e și acțiunea celor ce vor să răstoarne ordinea socială de astăzi și a celor ce vor să prefacă întreg rotogolul pământesc într'un singur stat, cum profetește de pildă romancierul englez Wells în romanul de curând apărut „Une utopie moderne”.

„Combaterea” acestor nisuițe se întâmplă desigur iarăși în vârtutea aceluiași legi ale naturii, sub cărma cărora stă și bietul om, ca toate ființele pământesti. Lupta dintre aceste tendințe e iarăși o lege a naturii și compromisul între tradiția conservatoare și influențele revoluționare constituie însăși viața (Vezi F. Le Dantec. La lutte universelle).

Toate ideile conservatoare — cum sunt ale dlui Popovici — sunt tot atât de necesare naturii, ca și ideile revoluționare, cari se manifestă sub diferite forme. E o iluzie a conștiinței noastre egoiste și înguste închipuirea, că noi cu puterile noastre putem abate evoluția vieții omenești din mersul ei firesc. Dacă legile na-

turii cer să piară neamurile de astăzi, pentru a fi înlocuite cu altele, vor peri. Dacă progresul omenirii, desăvârșirea speciei omenești, sunt postulate ale naturii, se vor îndeplini toate prefacerile, cari condiționează perfecționarea. Căci „Domnia legilor naturii e imutabilă” — cum zice dl Popovici (C. L. Nr. 3 p. 305).

Dacă privim frământările vieții din acest punct de vedere mai înalt, e o copilărie să pretendem, că ne putem amesteca în voia lui Dumnezeu, din mila căruia trăim cu toții, și cei buni și cei răi, și doctrinarii metafisici și demagogii criminali.

Un om politic, ca dl Popovici, care are gesturi largi filosofice, în desfășurarea teoriilor dsale politice; un cugetător, ca dl Popovici, care aprobă și desaproabă cu o ușurință uimitoare pe cei mai de seamă gânditori ai omenirii, un om de știință, ca dl Popovici, care știe că „legile naturii sunt legi de fier” — ușor își poate închipui, că omul e o celulă disparentă în organismul vieții, că

„... în lumea asta mare noi, copii ai lumii mici, facem pe pământul nostru mușunoaie de furnici.”

(Eminescu.)

După această digresiune să ne pogorâm pe pământ și să încercăm a lîmpezi problema care ne preocupă.

În articolul „Două culturi” spuneam, că la popoarele cari au ajuns la oarecare grad de civilizație există o cultură a domnilor și una a țăranilor, a poporului muncitor. Spuneam, că cultura domnilor, în varietă-

țile ei dela popor la popor, e mai apropiată decât cultura domnilor de cultura țăranilor din sânul aceluiași popor. Acest lucru îl confirmă și dl Popovici: „E perfect adevărat, că cultura noastră dela orașe a pierdut multe puncte de contact cu viața lui (a poporului).”

Spuneam, că diferențierea asta culturală sau „pierderea punctelor de contact”, cum zice dl Popovici, a fost determinată de diferențierea popoarelor în clase, în stăpâni și stăpâniți. Această diferențiere de sigur a fost o necesitate a naturii și o condiție a progresului omeneșc. Dela antropofagie până la robie e o scară de progres, cum o scară de progres e dela robie la iobăgie și dela iobăgie la salariatul capitalismului sau la țăranul care muncеște pământul boerului. Toate aceste stăpâniri au fost necesare evoluției omenești, care astăzi a ajuns la acel grad de dezvoltare, când pare a face primul pas spre a răscumpără sublimul principiu moral al regiunii creștine: „iubește-ți deaproapele ca pe tine însuși”. Acesta e supremul ideal de desăvârșire al vieții omenești.

Oameni de știință, cei mai adânci cunoscători ai naturii și ai ființei omenești, îndrumă astăzi omenirea spre acest ideal.

Ori ce om cult, care poate să se înalțe peste interesele înguste, nu se poate să rămână străin de asemenea nișuițe, cari duc la înaintarea și întărirea neamurilor, la desăvârșirea morală a omenirii,

Primul pas spre acest ideal e descătușarea firei omenești de sălbătăcia sentimentelor primitive, de a vedea în semenul său un dușman bun de exploatat; e înfrânarea râvnii josnice de a se folosi inferioritatea intelectuală a păturilor rămase în urmă, pentru a acumula averi.

Să nu se creadă, că aceste sunt doctrine numai socialiste. Nu. Aceste precepte morale sunt basa religiei creștine, sunt principii susținute de oameni de știință, cari nu pot fi palmuiți în fața ignoranțelor cu vorbe ca: socialist, anarchist, etc. Vom cita un singur exemplu, părerea profesorului de fizică Ernst Mach, dela universitatea din Viena, unul dintre cei mai distinși oameni de știință. În lucrarea sa „Erkenntnis und Irrtum”, scrie următoarele: „Progresele civilizației nu pot fi atinse, decât de oamenii în parte ușurați de griji. Aceasta e adevărat, atât pentru bunăstarea materială, cât și pentru cultura intelectuală. Dar aceasta din urmă are o însușire prețioasă: nu poate fi oprită de a se lăși și între partea împovărată a omenirii. Și într'o zi, neapărat, aceasta parte a oamenilor își va da pe deplin seama de starea lucrurilor și se va întoarce împotriva părții stăpânitoare, pentru a pretinde o întrebunțare mai economică și mai ordonată a bunurilor comune!”

Acest fenomen social l-am văzut petrecându-se sub ochii noștri în sânul neamului românesc. (Va urma.)

*) E. Mach, La connaissance et l'avenir. Bibl de philosophie scientifique, p. 94.

